

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.672 van 14 maart 2002
in de zaak A. 104.267/XIV-4169.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat E. VAN DE COTTE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Martelaarslaan 202

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 4 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI die, loco advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 12 januari 2001 en zich vluchteling verklaart op 18 januari 2001; dat op 7 februari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 4 april 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 februari 2001 bevestigt en deze bevestiging motiveert met een eerste vaststelling met betrekking tot de persoonlijke problemen, namelijk van twee “manifest(e)” tegenstrijdigheden in de verklaringen afgelegd door de verzoekende partij, tegenover de dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en de commissaris-generaal anderzijds door tegenover de dienst Vreemdelingenzaken ten eerste te verklaren “niet politiek actief te zijn of het nooit geweest te zijn” en ten tweede “geen enkele melding (te maken) van het persoonlijk verspreiden van politieke artikels en pamfletten” en door tegenover de commissaris-generaal ten eerste te verklaren “politieke artikels en pamfletten die ze van haar vader kreeg, (door te geven) aan haar twee beste vriendinnen, die het dan op hun beurt zouden hebben doorgegeven aan anderen” en ten tweede “haar persoonlijke actuele vrees voor vervolging (te baseren) op het feit dat ze artikels en pamfletten tegen het regime verspreidde”, met een tweede vaststelling met betrekking tot de persoonlijke problemen, namelijk dat “het enige persoonlijke probleem dat (ze) aanhaalt, (...) een incident met de Herasat van de universiteit”, “zo daar al geloof aan mag worden gehecht, (...) onvoldoende ernstig (is) om gewag te maken van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève”, met een derde vaststelling met betrekking tot de problemen van haar ouders, namelijk dat zij “zich aan(sluit) bij de asielaanvraag van haar ouders”, maar dat “de elementen die haar vader en moeder aanhalen, (...) niet toe(laten) geloof te hechten aan hun asielrelaas” en met een vierde vaststelling dat “de documenten die (zij), ter ondersteuning van haar asielaanvraag

heeft afgegeven, niet van die aard (zijn) dat zij de (hierboven opgesomde drie vaststellingen) wijzigen”; dat de commissaris-generaal zijn vierde vaststelling motiveert doordat de “kopie van het boekje burgerlijke stand van betrokkene, van haar vader, van haar moeder, van haar zus N. van haar broer M.” “weliswaar betrokkenes identiteit bevestigen maar geenszins haar asielrelaas staven” en doordat “rekening houdend met voormelde ernstige tegenstrijdigheden, (...) getwijfeld (kan) worden aan de authenticiteit van de “kopie van een arrestatiebevel en van een convocatie van haar vader”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1990 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Doordat de Commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster als kennelijk bedrieglijk beschouwd en hierbij als doorslaggevende motivering geeft:

‘... Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet politiek actief te zijn of het nooit geweest te zijn (p. 7). Deze verklaring is echter manifest tegenstrijdig met haar verklaringen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal dat ze politieke artikels en pamfletten die ze van haar vader kreeg, doorgaf aan haar twee beste vriendinnen, die het dan op hun beurt zouden hebben doorgegeven aan anderen (p. 7-8). Bovendien maakte betrokkene in haar verklaring tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van het persoonlijk verspreiden van politieke artikels en pamfletten. Tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal baseerde betrokkene nochtans haar persoonlijke actuele vrees voor vervolging op het feit dat ze artikels en pamfletten tegen het regime verspreidde. Ze vreest hier zwaar voor vervolgd te worden (p. 14).

Het enige persoonlijke probleem dat betrokkene aanhaalt, is een incident met de Herasat van de universiteit. Op een bepaald moment zou iemand van de Herasat haar tegengehouden hebben. Betrokkene zou eerst gedacht hebben dat het omwille van haar sluier was, maar hij zou gezegd hebben dat hij had gemerkt dat ze veel studenten rond zich verzamelde (p. 11). Dit feit op zich, zo daar al geloof aan mag worden gehecht, is echter onvoldoende ernstig om gewag te maken van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast dit persoonlijk probleem sluit ze zich aan bij de asielaanvraag van haar ouders. De elementen die haar vader en haar moeder aanhalen, later echter niet toe geloof te hechten aan hun asielrelaas.

Tot slot zijn de documenten die betrokkene, ter ondersteuning van haar asielaanvraag heeft afgegeven, niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie wijzigen, aangezien zij weliswaar betrokkenes identiteit bevestigen, maar geenszins haar asielrelaas staven. Deze documenten zijn een kopie van het boekje burgerlijke stand van betrokkene, van haar vader, van haar moeder, van haar zus Navideh en van haar broer Mohsen. Voorts legt zij een kopie van een arrestatiebevel en van een convocatie van haar vader voor. Rekening houdend met voormelde ernstige tegenstrijdigheden, kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze documenten, te meer omdat met betrekking tot de asielaanvraag van haar vader eveneens een bevestigende beslissing werd genomen’.

Terwijl:

een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dit niet alleen op grond van artikel 62 van de Wet van 15 december 1990 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doch eveneens op grond van artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991;

de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen en de motivering afdoende dient te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991);

de bestreden beslissing zich beroept op één enkele tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekster, het feit dat het incident met de Herasat niet voldoende zwaarwichtig geweest zou zijn en de stelling dat de asielaanvraag van de ouders van verzoekster werd afgewezen, zodat haar verhaal ook wel niet zal kloppen;

wat de zogenaamde tegenstrijdigheid betreft, wordt aangehaald dat verzoekster tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal melding heeft gemaakt van het feit dat zij artikels en pamfletten tegen de regering aan haar vrienden heeft doorgegeven, doch zij daarvan op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van heeft gemaakt en zelfs stelde nooit politiek actief te zijn geweest;

verzoekster wenst hierbij op te merken dat dit evenwel geenszins een tegenstrijdigheid uitmaakt; meer bepaald werd verzoekster op het verhoor tijdens de Dienst Vreemdelingenzaken de vraag gesteld of zij lid of sympathisant was van een politieke partij of organisatie, wat inderdaad een van de standaardvragen is op de Dienst Vreemdelingenzaken;

door een dergelijke vraagstelling verzoekster dan ook terecht 'nee' heeft geantwoord op deze vraag, nu zij geenszins lid is van een politieke partij of organisatie en al evenmin sympathisant;

verzoekster stelt evenwel formeel op dat ogenblik te hebben opgemerkt dat zij artikels en pamfletten tegen de regering verspreidde, doch dat deze niet echt politiek waren, nu zij enkel betrekking hadden op het machtsmisbruik en de corruptie, wat volgens verzoekster niet politiek van aard is;

klaarblijkelijk door de tolk dan ook enkel gezegd werd dat zij niet politiek actief was en de vertaling in verband met de verspreiding van pamfletten achterwege werd gelaten;

wat de opmerking betreffende het incident met de Herasat betreft, is dit als op zichzelf staand feit misschien weinig betekend, doch in het gehele asielrelaas van verzoekster wel degelijk belangrijk;

met name was het de Herasat immers opgevallen dat verzoekster veel studenten rond zich verzamelde (waarvoor zij haar ook bedreigden); nu bij de huiszoeking door de Ettalaat in de werkplaats van de vader van verzoekster artikels waren gevonden tegen de regering, hadden zij nu ook een reden om tegen verzoekster te ageren; er zou immers ongetwijfeld gesteld worden dat zij de studenten rond haar verzamelde om de pamfletten te kunnen verspreiden en/of in samenspraak op te stellen;

door de ontdekking van de documenten in de werkplaats van haar vader en de eerdere opmerking van de Herasat aan het adres van verzoekster, zou zij dan ook evenzeer vervolgd worden, ook al waren er geen harde bewijzen tegen haar;

omwille hiervan heeft verzoekster dan ook melding gemaakt van dit feit, dat wanneer het in het licht van het gehele asielverhaal van verzoekster wordt bekeken, wel degelijk een ernstig feit uitmaakt, dat kan aanleiding geven tot de bescherming van de Conventie van Genève;

de bestreden beslissing voorts nog gewag maakt van het feit dat de asielaanvragen van de ouders van verzoekster werden afgewezen, waarmee geïmpliceerd wordt dat ook op haar asielaanvraag niet kan worden ingegaan;

verzoekster kan terzake enkel opmerken dat door haar ouders eveneens een schorsings- en annulatieberoep aanhangig werd gemaakt bij de Raad van State en zij hierin ernstige grieven en middelen naar voor hebben gebracht om de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf aan te vechten;

tenslotte de Commissaris-generaal nog aanhaalt dat aan de authenticiteit van de documenten die door verzoekster in het kader van haar asielaanvraag werden voorgelegd, waaronder een kopie van een arrestatiebevel en convocaties van haar vader, kan getwijfeld worden en dit 'rekening houdend met voormelde tegenstrijdigheden';

verzoekster vooreerst wenst op te merken dat er zich slechts één vermeende tegenstrijdigheid (volgens het C.G.V.S. dan toch) zou voordoen in haar asielrelaas, welke zij bovendien reeds voorafgaandelijk heeft uitgelegd;

de Commissaris-generaal bovendien geen enkele gegronde en verifieerbare reden opgeeft waarom de stukken niet authentiek zouden zijn, zodat een dergelijke stelling dan ook niet kan worden aanvaard en de bestreden beslissing terzake een manifeste beoordelingsfout maakt, zodat de motivering van de Commissaris-generaal dan ook

geenszins kan worden weerhouden en de bestreden beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is, zoals vereist in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980.”;

2.1.1. Overwegende dat, wat de kritiek betreft die de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar eerste middel uit op de door de commissaris-generaal opgemerkte en onder punt 1.2 als eerste vaststelling weergegeven tegenstrijdigheden, uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend; dat eveneens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nooit enige kritiek heeft geuit op de kwaliteit van de geleverde vertalingen; dat derhalve de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing in redelijkheid kon voortgaan op de feitelijke elementen die uit de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij blijken; dat derhalve de verzoekende partij niet aantoont dat de commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep, de grenzen van zijn wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat de kritiek op de eerste vaststelling niet tot het gegrond bevinden van het middel kan leiden;

2.1.2. Overwegende dat met betrekking tot de kritiek die de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar eerste middel uit op de door de commissaris-generaal opgemerkte en onder punt 1.2 als tweede weergegeven vaststelling, dient te worden in herinnering gebracht dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen; dat de argumentatie die de verzoekende partij in het verzoekschrift ter adstruering van haar kritiek op deze vaststelling van de commissaris-generaal aanvoert, de Raad van State er niet toe brengt aan te nemen dat de beoordeling door de commissaris-generaal van het incident met de Herasat van de universiteit, de aan deze wettelijk toegekende discretionaire bevoegdheid overschrijdt;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij zich met betrekking tot de hierboven onder punt 1.2 beschreven derde vaststelling, beperkt tot de opsomming van een vermeende vaststelling, namelijk dat “de bestreden beslissing (...) gewag maakt van het feit dat de asielaanvragen van de ouders van verzoekster werden afgewezen, waarmee geïmpliceerd wordt dat ook op haar asielaanvraag niet kan worden ingegaan” en van een opmerking, namelijk dat “verzoekster (...) terzake enkel (kan) opmerken dat door haar ouders eveneens een schorsings- en annulatieberoep aanhangig werd gemaakt bij de Raad van State en zij hierin ernstige grieven en middelen naar voor hebben gebracht om de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf aan te vechten”; dat zij niet uiteenzet

op welke wijze de door haar in het middel opgesomde wettelijke voorschriften in concreto zouden worden geschonden door de derde vaststelling; dat de “kritiek” met betrekking tot de derde vaststelling niet ontvankelijk is;

2.1.4. Overwegende dat met betrekking tot de kritiek die de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar eerste middel uit op de door de commissaris-generaal opgemerkte onder punt 1.2 als vierde weergegeven vaststelling, dient te worden in herinnering gebracht dat de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze; dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Overwegende dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen, zoals onder punt 1.2 weergegeven; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen besloten plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden; dat zij dus niet “verder” dient te motiveren; dat derhalve de uitdrukkelijke motiveringplicht bijgevolg niet inhoudt dat de commissaris-generaal zijn vaststelling dat “de documenten die (de verzoekende partij), ter ondersteuning van haar asielaanvraag heeft afgegeven, niet van die aard (zijn) dat zij de (hierboven opgesomde drie vaststellingen) wijzigen” “verder” diende te motiveren; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

Doordat de Commissaris-generaal oordeelt:

‘...dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan

van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 september 2000...’.

Terwijl:

verzoekster enkel en alleen de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure heeft doorlopen; er nog geen onderzoek ten gronde werd gevoerd;

er dan ook nog niet kan geoordeeld worden over de grond van de zaak, hetgeen echter door de bestreden beslissing wel degelijk wordt gedaan;

de Commissaris-generaal dan ook geen afweging kan maken van de verklaringen en het belang van verzoekster, nu er nog geen onderzoek ten gronde werd verricht;

mocht het Commissariaat-generaal dit wel hebben gedaan, het duidelijk zou worden dat er voldoende elementen voorhanden zijn die aantonen dat verzoekster wel degelijk in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.”;

Overwegende dat vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift geciteerde tekst geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, daar de door haar geciteerde tekst de aanvraag van de betrokkene kennelijk ongegrond bevindt, terwijl de bestreden beslissing de aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond bevindt, en daar in de door haar geciteerde tekst de commissaris-generaal de verblijfsweigering van 11 september 2000 bevestigt, terwijl de bestreden beslissing de verblijfsweigering van 7 februari 2001 bevestigt;

Overwegende dat de commissaris-generaal wanneer hij in dringend beroep uitspraak doet over een asielaanvraag, op basis van artikel 52, §2, 2/ j/ artikel 52, §1, 2/, a) en b), j/ artikel 63/2, §1, van de vreemdelingenwet kan oordelen dat een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt om als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk zijn en omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat de commissaris-generaal te dezen het dringend beroep vanuit deze bevoegdheid heeft onderzocht en de asielaanvraag als bedrieglijk en kennelijk ongegrond heeft afgewezen; dat hij aldus geen onderzoek noch uitspraak ten gronde heeft gedaan; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

 W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.